

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kunstsablen, Dyden og Troen ere forenede.

22. Aarg. Nr. 1.

Den 1. Oktober 1872.

Pr: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Præsident Brigham Young,

holdt i Salt Lake City den 11. August 1872.

(Fra „Deseret News“.)

„Jeg søger altid til at vidne for Sandheden, endstjordt mine Søskende og Venner ved ret godt, at jeg ikke nu er i stand til at udtales mine Følelser med saadan Kraft som tidligere. Ikke des mindre, jeg ønsker at tale til mine Søskende og deres Familier, til mine Venner, Raboer og den hele Jordes Indvænere om den kristelige Religion, om Evangeliet, om Frelsningsplanen og om det hellige Præstedomme, som Herren har gjenskænket Jordens i disse sidste Dage. Jeg vil med engang tilstaa uden mindste Indsigelse, at Menneskene besidde mere eller mindre af Sandheden; de have mange ret gode Ideer, og dersom de satte deres Tro og Menning i Udsorelse i deres daglige Liv, vilde de fremme Sandheden og overvinde Synden og Ugudeligheden, der er saa fremherskende iblandt dem; istedetsfor

Splid og Tvedragt, vilde de da have Glæde og Fred i deres Midte.

Oste tage vi os den Frihed at forklare den Religion, som i Almindelighed bliver kaldt den kristelige, og vi have allerede haft en Del af den fremsat for os i denne Eftermiddag. Vi erkjende, at Alle have en Del af Sandheden iblandt sig, Alle nære gode Ønsker, det vil sige som et Folk og et Samfund. Der kunde findes visse Individuer, som ikke ere i Besiddelse af disse Principer, men Mange, som siges at staa i den kristne Menighed, nære i Virkeligheden det Ønske at hjælde Sandheden og leve i Venhed og Hellighed, og ikke saa saa af disse have annammet Evangeliet.

Maar jeg omtaler Evangeliet i denne Betydning, saa mener jeg Hylten af Guds Sons Evangelium, saaledes som

det er aabenbaret i vore Dage, Jeg henviser ikke til dette Evangelium blot som en historisk Beretning om Jesu og hans Apostoler og deres Gjerninger paa Jordens, men som Guds Kraft til Saliggjørelse. Jeg føler Medhyl med den menneskelige Familie i deres nærværende Tilstand. Jeg tanker, det er en Ynk, at vi Kristne ikke kunne se og forstaa saa meget, at enhver Sandhed, der bliver os lært, som vi tro og sætte i Utvorløse, er til stort Gavn og megen Belsignelse for Menneskeslægten. Sandheden er guølig for de Levende, for de Doende og for de Døde; og dersom vi, der ere de Levende, vilde annamme Sandheden og ikke være tilfreds, medmindre vi havde den, da vilde den slabe Frelse og Enighed iblandt os.

Vi kunne undersøge den Religion, som er blevne aabenbaret — nemlig Evangeliet i dets Fylde, og vi ville finde, at det er en Lære, der omfatter alle de Love, Ordinancer og Gaver, der ere Guds Kraft til Frelse for dem, som ville annamme det. Gud har i vore Dage aabenbaret Love og Ordinancer, der ere til Frelse for Adam og Evas Sønner og Døtre, som ikke have synget mod den Hellig-Aland. Alle med Undtagelse af disse ville arve en vis Herlighed, om ikke den celestiale, thi i Guds Rige er der mange Værelser. Disse Ordinancer naa enhver af Guds Born i Himlen, og ikke dem alene, men hele Jordens og dens Fylde og Alle, der bo paa den, for at bringe dem tilbage til Guds Nærværelse, eller hen til et eller andet Sted, der er beredet for dem, og som er meget mere herligt og opfojet, end deres nuværende Opholdssted.

Dette vil maaske synes underligt for Mange, ikke des mindre dette ere Lovene og Ordinancerne, som Herren har planlagt til Frelse for Menneskernes Born. Og naar vi sammenligne vores Lærdommene med den kristne Verdens, finde vi, at det

Evangelium, som vi prædike for Menneskeslægten, omfatter al Sandhed, hvad enten den hører til Kunst eller Videnskab. Enhver Sandhed, der findes i Tilværelsen, er i det hellige Evangelium, som forsynes af de Sidste-Dages Hellige — i det Evangelium, som Herren har gjennskænket Jordens til Frelse for Menneskene.

Vi kunne bevise det. Og Vidnesbyrdet lyder, at vi ere i Besiddelse af dette hellige Budstab. Vi kunne fra dette Sted vidne i Guds Navn for Folket, at vi besidde Noget, som Verden mangler; og hvad er det? Det er den Enhed, som Jesus beder om i sin Bon.

Vi sende vores Eldster til forskjellige Dele af Jordens, en til Østindien, to til Afrika og andre til Japan og Kina. De prædike Evangeliet for Hedningerne. Vi ville antage, at disse vores Eldster lære saa meget af det kinesiske Sprog, saa de kunne gjøre sig selv forståelige for Folket og prædike de samme Lærdommene for dem, som vi Sidste-Dages Hellige tro; og at mange af disse, der ere oprigtige, ville annamme Evangeliet. Herren vil give dem et Vidnesbyrd, at Lærdommene, Ordinancerne og Principerne til Menneskeslægtens Frelse ere sande, og deres Tro og Kundstab vil være alkurat overensstemmende med vor Lære. De ville sige med os, at Neddyppelsesdaaben er den ene af Gud anerkjendte Ordinance til Syads Forladelse.

Dersom den hele kristne Verden vilde antage den Methode at dobe ved Nedskyrelse i Vandet, da vilde man aldrig høre nogen Person gjøre Indsigelse derimod eller foresaa Bestenkelse.

Men naar jeg omtaler alle de Ideer og selv gjorte Lærdommene, som Menneskene have iblandt sig, saa vil jeg sige, at de drive om paa Bragstumper uden at have Noget at holde fast ved, og de ville til sidst synke. Dersom de kristne vilde gaa

i Herrens Hus paa Sabbaten og bryde Brodet og nyde det tilligemed Vinen til en Thukommelse af Jesu, da vilde de finde det rigtig og ikke føre nogen Strid angaaende samme, og saaledes havde de Noget at holde fast ved og vilde ikke synke. Men nu tilbage til Kineserne.

Naar en Kineser annammer Evangeliet, da er han En med os. Han behøver ikke at gaa paa Proveegamen i sex Maaneder; han behøver ikke at gaa paa et Akademi eller Seminarium i fem eller syv Aar for at lære, om vor Daab er den rette, men han kan tage Bibelen og læse, hvad den siger om samme, og den Hellig-Aand vil give ham det Vidnesbyrd, at Daaben skal se ved Neddyppelse, og at Brodet skal brydes og nydes tilligemed Vinen til et Vidnesbyrd om hans Blod, som blev udgydt til en Forsoning og Frelse for hele Menneskestægten. Dette kan ikke bestrides, thi oni endskjont en Eldste blev sendt til Kina, og han dopte en, ti, hundrede, ja tusinde Kinesere, da vilde de Alle være af en Tro og Mening, og dersom denne Eldste ful Befaling til ikke at fortælle dem Noget om Indsamlingen til Zion, saa vilde man maaesse en Dag se en af dem staa frem og forkynde for Førsamlingen, at der var et fælles Indsamlingssted for de Hellige, og at dette var i Amerika.

Om man nu skulle spørge denne Person, hvor han havde erholdt denne Kundstab, vilde han svare, at den var aabenbaret til ham, og at han vidste det formedelst Vandens Vidnesbyrd og vor Eldstes Prædiken. Ved deres Ankomst hertil ville de ikke gjøre Forespørgsel om, paa hvor mange Maader vi dobe, om hvorledes vi administrere Sakramentet og forrette de andre hellige Ordinancer i Guds Hn; thi Vandet vil danne dem til et Hjerte og Sind med os, som alle-

rede bebo dette Kontinent. Lad Folk komme hid fra hvilken som helst Nation paa Jordet, dersom de have annammet Evangeliet, ville de alle have den samme Mening med Hensyn til Udførelsen af Guds hellige Handlinger.

Fra Kina kunne vi gaa direkte til det „Gode Haabs Forbjerg“ eller det sydlige Afrika. En Eldste kan være bestillet til at prædike, dobe og indlemme Mennesker i Guds Nige, og disse ville lære at læse, forstaa Skriften og profetere, og dersom de blive delagtige i de Gaver og Kræster, som følge Evangeliet, saa ville I høre dem tale i fremmede Tungemaal. Lad mig sige til de Sidste-Dages Hellige, vore Brodre gjøre øste det Spørgsmål: „Hvorfor tale ikke Folket i Tungemaal?“ Jeg siger, vi tale i Tungemaal, og det er et Sprog, som Enhver kan forstaa. Paulus siger, at han vil heller tale fem eller ti Ord i et Sprog, som er forståeligt, end mange Ord i et usforståeligt Sprog. Vi tale i Tungemaal, der er forståeligt blandt os og Karagen, hvorfor vi ikke sætte denne Gave høiest, som bliver Enkelte af vort Samfund tildel, og som er til deies Opbyggelse og Velærelse, har jeg ikke tid til at forklare nu. Men nu tilbage til mit Vidnesbyrd.

Mænd, Kvinder og Familier kunne komme til vojt Land fra det „Gode Haabs Forbjerg“, fra de nordlige Have, fra Kina og Østindien og fra Verne i Habet. Dersom de have annammet Evangeliet og efterleve samme, ville de aldrig gjøre noget Spørgsmål eller nogen Indvending angaaende vore Lærdomme. Vi ville nu gaa videre.

Der foreligger et stort Spørgsmål med Hensyn til de politiske Affærer. Verden siger: „Hvorfor agholde de Sidste-Dages Hellige ille offentlige Moder i politisk Henseende og understøtter og taler

sor denne eller hin Negjerdingsform?" Hvorfor nære ikke vi nogen Sympathi angaaende de Kandidater, som nu staa for Valg, og blive Et med dette eller hint politiske Parti i Landet. Vi onste ikke at indblande os i Verdens Afsærter, det er Aarsagen! Dersom vi havde Stemmeret til at velge en Mand som Præsident og være uafhængige Folk, da vilde vi se os om efter den mest passende, og han skulde være den Udnævnte. Enhver Mand eller Kvinde, der besad Ret til at afgive sin Stemme, skulde, naar denne Mands Navn blev opraabt, være rede uden mindste Betenkning at stemme for hans Valg. Bore Venner i den politiske Verden vilde ikke synes om en saadan Enhed. Og alligevel bede baade Præsten og Degnen med Kristens Ord om, at de Hellige maa være Et.

Paa hvilken Maade ville I bringe disse, som sige, at de tro paa Jesum Kristum, til Enhed? Dersom vi havde Ret til at stemme ved Valget af en Præsident her i disse Stater, da vilde Præsident Grant strax soge at faa Mormonerne paa sit Parti, og hans Raab til os vilde være: „Stem i min Favor! Nær ikke forskellige Unstuelser, men vær enige om at stemme for mig.“ Hr. Greeley vilde prædike de samme Lærdomme, nemlig, at vi ikke skulde velge Grant, men ham til Præsident. Det samme vilde I saa høre fra hvem som helst, der var Valgkandidat; de vilde Alle sige: „Vær Et med mig.“ Vi kunde maaske sige, at hans Nabo og Medbeiler til Præsidentskabet var en lige-saa god Mand som ham og i alle Maader lige saa værdig; men Svaret vilde naturligvis blive: „Det gjør Intet til Sagen, han er min Fjende og Modstander; jeg onster at slaa ham af Marfen, dersom jeg muligvis kan, og erholde hans Plads.“ Men dersom de Sidste-Dages Hellige have fundet og udklaaret

den rette Mand, da ville de alle være enige om at vælge ham til deres Præsident, og dersom de forstaa, at han ikke besidder saadanne Talenter eller er saa begavet, som de kunde onste, da ville de alligevel forene sig med ham og stjaenke ham deres Tro og Forbon. Denne Mand vilde svare til Niemedet og opsynde sin Mission til Alles Tilsfredshed.

Delte finde vi er bedre end at trættes og strides med hverandre indbyrdes angaaende deres Embedsmænd; thi dersom indbyrdes Strid og Trætte er herstende blandt Folket, da vil det have en indvortes Indflydelse at modarbeide. Tag for Eksempel de finansielle Sirkler og Verdenshandelen. De Forretningsmænd, der ere satte til at lede disse Foretagender, ville, dersom de have Opponenter, have en indre ubekjendt Indflydelse at arbeide imod, og denne hemmelige Kraft vil bevirke, at disse Mænd ville soge at benytte sig af Lejligheden og overvinde deres Modstandere. Det vil gaa til paa samme Maade som med en Mand, der spiller Skort; han vil altid soge at bruge dem saaledes, at han kan have Fordelen paa sin Side. Ligeledes med Politikerne, den kristne Verden og Hedningerne. Alle ville soge at frenime deres egne Planer uden at tage den indbyrdes Enhed i Betragtning. Vi danne et Samfund for os selv, og Enhver onster gjerne, at der skal herske Enhed blandt os, naar vi blot ville staa paa deres Parti. Dette Vidnesbyrd kan ikke benægtes af Verden; og Enhver maa sole hos sig selv, at Tilsstanden virkelig er saaledes, at Alle søger sin egen Fordel, uanseet baade Gud og Religion. Forkynd Evangeliet for Beboerne af Kina, Afrika, Europa og Landene omkring Nord- og Sydpolen, og I ville se, at de ville blive til Et. Det er ikke hverken Joseph Smith eller Brigham Young, der bringer Folket til denne

Enhed, eiheller Høiraadet eller det overste Præsidentskab; men det er Guds Kraft til Saliggjorelse, som gjor, at de Hellige ere alle af et Hjerte og en Aand i deres Øjerner, i deres religiose Tro, i Udførelsen af deres Ordinancer og i deres Handel og Vandet, forsavirkt de ere ørlige og leve deres Religion. Denne Guds Kraft staber Enhed iblandt dem, uden Hensyn til hvem de ere eller hvor de ere. Vor Religion angaar det hele menneskelige Liv. Nogle ville maaße sige, at der er en guddommelig Lov, en menneskelig Lov, og at der er Principer i vor Religion, som henhøre til Verdens Filosofi, men lad mig fortælle Eder, at den himmelske Religions Filosofi indbefatter enhver Sandhed, der findes haade i Himmel, paa Jordene og i Helvede.

Vi ønske at være Et og at forstaa Herrrens Evangelium. Unnaf dette hellige Budstab og Aanden, som følger det, og vi ville Alle naa Enhedens Maal. Den kristne Verden siger: „Kom og folg os, og vi ville være gode mod Eder.“ Det samme kunne vi sige: „Kom og folg os, og vi ville sige Eder, hvorledes I kunne blive frelste i Guds Rige.“

Hvordan er den saakaldte kristelige Religion? Enhver kan tage den i Betragtning, Enhver kan læse, bede, gruble og bede til Herren, og derpaa kunne de domme for sig selv. Jeg siger, at denne Religion, som kaldes den kristelige, kan ikke civilisere Verden i den rette Forstand eg bringe den til Enhed. Mange sige: „Vi ere ofte uenige om mange ganske væsentlige Ting, det vil sige i de ydre religiose Handlinger“. Dette er Sandhed, de ere næsten Allesammen ganske væsentlige og ugyldige. Men at tro paa Gud vor Fader og hans Son Jesum Kristum er en overmaade væsentlig Ting, at have sand Tillid til Kristi Navn er ogsaa en meget vigtig Ting. I alle disse Punkter

er de fuldkommen overensstemmende; og vi ere enige med dem, og de med os. Derimod naar vi tage Hensyn til Guds Riges Love og Ordinancer, da hersker der ingen Overensstemmelse imellem os.

Jesus sagde til sine Disciple: „Men jeg siger Eder, at jeg skal herefter ikke mere driske af denne Vinetræts Frugt, indtil den Dag, da jeg skal drinke den ny med Eder i min Faders Rige“. Jesus var den, som gjenopprettede Guds Rige paa Jordene. Han indførte dette Riges hellige Love og Ordinancer; og hvad var Resultatet? Da de havde forstået Guds Son, begyndte de at forfolge hans Disciple. De efterstræbte og fulgte Paulus, endssåondt han var en Modstander af Jesus, medens han var her paa Jordene; og da han var opfaren til Himmel, begyndte Paulus at forfolge Alle, der troede paa Kristi Vidnesbyrd og vare hans Efterfølgere. Ja, det var Paulus som holdt de unge Mænds Klæder, medens de stenede Stefanus.

Hvad skete med de andre Apostler? De blev forståede, stenede og allehaande Grusomheder blevne udøvede imod dem Alle med Unntagelse, jeg tror, af Johannes. Saalænge der fandtes En tilbage af Jesu Disciple paa Jordene, blevne de forfulgte og efterstræbte paa Livet og deres Fjenders Maab lod: „Forsolg dem, indtil de Alle ere udryddede“. Det samme sker i vores Dage med Hensyn til de Sidste-Dages Hellige. Verden forfolger os med sine endstabsfulde Snedigheder, med Haan, Spot og Foragt akkurat som i gamle Dage. Læs Beretningen om vores første Forældre. I vide Alle, at Kvinderne have et letbevægligt Hjerte, og Satan var ogsaa vidende derom. Han kom til Eva og sagde til hende: „I skulle ikke do Doden; men Gud veed, at hvilken Dag I æde deraf, da skulle Eders Dine oplades, og I skulle blive ligesom

Gud og hende Gode og Onde". Og han forførte hende til at lage af Frugten og æde, og Djævelens Ord blev til Sandhed, thi Evas Nine blev opladte. Den samme Magt søger at forlede os i vores Dage og siger: „Gjor dette og dine Nine ville blive opladte“.

Ligeledes var det i Jesu Dage; Folket, ledet af den samme Aand, forfulgte og dræbte hans Apostler, indtil de alle vare udryddede af Silværelsen; og da de vare borte, og Religionen rigtig omdannede og fordreret, da modtog Folket den med aabne Hjerter, Mund og Arme.

Da Læren var forvanset og afspæset efter de Ugadeliges Hjerter, annammede de den og troede de havde Evangeliet. Dette stede dengang, da Menneskene lidt efter lidt begyndte at overtræde Lovene, forandre Ordinancerne og bryde den evige Pagt, samt det evige Evangelium, som vor Herre Jesus Kristus havde oprettet paa Jordens. Dette var Aarsagen til, at Præstedommet bortveg fra Menneskene, men Gud har paa ny begyndt at indsamle Israel, at grundlægge sit Rige og forløse sit Folk, men Retfærdighedens Hjerner sige: „Vi have Religion i Overflod; vi have mange Estersølgere; vi have Penge og stor Indflydelse, forfolg de Sidste-Dages Hellige og gjor dem alt det Onde I kunne.“ Dette er en Sag, som bliver mellem dem og Herren, og det tilhører ikke mig at domme dem. Vi ere her, og Evangeliet, som vi besidde, slaber en Enhed blandt os i alle Livets Omvejlinger. Vor Religion omfatter enhver Sandhed, enhver Kunst og Videnskab, der findes paa Jordens Overflade. Enhver som fornægter den kristne Religion, Guds Kraft og Guds Sons hellige Præstedomme, hører ikke til Guds Rige, men vil flyde omkring paa Bragstumper uden at have noget at holde fast ved.

Teg veed meget godt, at Verdens

Videnstabemand filosofere over baade Dette og Hint. Geologerne ville fortælle os, at Jorden har været til i Millions Aar. Hvorledes ere de komne til Kundstab om dette? Jo, fordi Mississippi-Dalen behovede saa mange Aar til sin Formation, og „Western Colorado-Dalen“ saa mange Aar, forend den kunde saa sin nuværende Dybde. De slutte sig til Jordens Alder ved de mærkværdige Forsteninger, som de undertiden opdage. Vi kunne vise dem mange Steder, hvor Træer staa forstenede i Bjergene ganste fuldkomne; vi kunne se Stammen, Grenene, Barken og Alt som hører til Træet meget tydeligt, men at vide hvor lang Tid, der er medgaaet til denne Forstening, det er umuligt. Jeg kan fortælle vore Naturforstere, at naar Gud sætter sin Kemi i Udsættelse, da kan han forbinde Elementerne og danne et Træ til Sten i en Nat, dersom han ønsker det; han kan ogsaa lade det ligge paa Jorden og blive til Stov og bortblæses af de fire Vinde uden at forstenes. Han samler de Elementer, som han ser ere de mest passende; thi han er den største Kemist som findes; han hører mere til Jordens, Bjergenes og Planternes Formation, end nogen Videnskabsmand paa Jorden. Dette kunne vi med Sandhed bevidne. Dersom der behoves en Million Aar til at forstene et Cedertræ, hvor lang Tid behover saa en Bomuldsplante til at undergaa denne Forandring? Troj I Geologerne eller Kemisterne kunne fortælle os dette? Jeg tror nei.

Vor Religion omfatter baade Kemien og al den Kundstab, som Geologerne ere i Besiddelse af, og den gaar endnu lidt længere, thi Herren er den største og mægtigste af Alle. Kunne vore Kemister eller Geologer fortælle os, hvorledes Herren behandlede Elementerne i Wisconsin, Chicago og Illinois forrige Aar? Himlen

blev til en flammende Ildslue og Altting blev fortørret af den forsærdelige Hede. Dette var en feminist Proces, og kan Nogen fortælle os paa hvilken Maade det skete? Grundstoffsene blev oplost og stilles ad, en Forandring skete, og dette var Alarsagen til den rødsomme Ildsuaade. Saaledes vil det ske, naar „Elementerne skulle komme i Brand og oploses, og Jorden og Alt hvad der er paa den skal opbrændes“. Herren vil udsende sine Engle, der ere gode Kemister; og disse ville afdisse Elementerne og danne en ny Sammenblanding af dem, og hele Himlen vil være et Flammehav. Vi kunne sige, at vor Religion indbefatter alt dette; vi tjende ikke nogen Lov, Ordinance, Gave, Kunst eller Videnskab, uden det Alt sammen henhører til Jesu Kristi Evangelium og dette Præstedomme, der er det mest fuldkomne System paa Jorden.

Dersom Nogen ønsker at vide, hvad Guds Sons Præstedomme er, da er det de Love, hvorfaf Verden er, var og bestandig vil vedblive at være. Det er dette System og denne Organisation, som skaber Verdener og besøller dem, som giver Kloderne deres forstjellige Baner og Omlobetider, som giver Alarstider, Maaneder, Uger, Dage og Timer, og som i sin Tid omdanner Kloderne til en høiere og helligere Tilværelse. De, som tro paa Jesum Kristum, der er Skaberen, Opholderen og Lederen af denne vor Jord, og som efterlævde hans Love og ere lydige til hans Præstedomme, ville arve denne Jord, naar den engang har gjennemgaaet sin Forherligelse og kommen i Mørheden af Faderen og Sonnen. Denne skal være de Helliges Bolig; dette er Jorden, som de Hellige skulle saa Del i, eister at de ophoiede og herliggjorte ere bragte tilbage til Gud Faders og hans Sons Nærvarsel.

Dette er vor Religion, og jeg kan bevidne, at den er sand. Den altid herskende Enhed blandt de Sidste-Dages Hellige, der er saa forhadt af den kristne Verden baade i politisk, finansiel og filosofisk Henseende, er Guds Kraft til Saliggjorelse; den er ikke udsprungen fra nogen menneskelig Kraft eller Indflydelse, men er af Gud; og han deraf ikke overvindes eller tilintetgjores af noget Menneske. Vi vidne, at dette Evangelium, som vi prædike, er af Herren, at han har aabenbaret det til Menneskeslægtens Frelse, og at det vil bringe alle Adams og Evas Sonner og Døtre, der ville annamme det, til en Herlighed og Lykke, som langt overgaar ethvert Menneskes Fatteevne og Forventning, medens det er her i Verden.

En siger: „Dersom jeg kan være forvistet om at naa et Maal, der er mere ophøjet end dette her paa Jorden, da vil jeg ikke gjøre mig den Ulejlighed at strebe efter Noget, som er endnu høiere“. Enhver Mand eller Kvinde har sin fri Villie til at annamme eller forkaste Herrens Sendebud. Evangeliet bliver prædiket, Nogle do, Andre ere dets Fjender og efter Andre annamme det; men dette er Synden: „At Lyset kom til Verden, men Menneskene elskede Mørket høiere end Lyset, fordi deres Gjerninger ere onde“. Dette var Jesu Ord, medens han var paa Jorden. Vi sige til Alle og Enhver, at dette er Livets og Saliggjorelsens Evangelium, og Herlighed, Vre og Uldodelighed vil blive dem tildel, der ville adlyde det; og dersom de fornachte det, da vil Ansvaret hvile paa dem selv og ikke paa os, og de ville engang blive krævet til Regnslab for deres Gjenstridighed og Vanstro. Mit Haab og min Bon er altid, at Menneskene maa være vise og forstandige og annamme det Gode, Væle og Ophoiede,

at de engang kunde erhølde de Belsignelser, | Maa Herren hjælpe os til at vandre i
der ville blive de Netsærdiges Urvælod. | Hellighed for hans Nasyn, Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Oktober.

„Stjernens“ ærede Læsere og Subskribenter saavel de Sidste-Dages Hellige, som vore Velhyndere, der staa udensor vort Samsund, blive maaße trætte og kjede af disse evigvarende Taler, som altid indrykkes i dette Skrift; og maaße de ville tage Interessen og finde det altsfor trættende og ensformigt, fordi vi saa sjeldent berore de daglige Nyheder, og de forstjellige politiske Forhold blandt Nationerne i Verden; men naar vi se de Hundreder af Aviser, som daglig sirkulere overalt i baade By- og Landdistrikterne, som alle behandle disse Emner og som ere saa billige, at selv den Fattigste, dersom han ønsker at kjende de verdslige Forhold og Nyheder, kan abonnere paa et af dem, saa finde vi det aldeles unsvendigt at gjentage saadanue Ting, som maaße allerede ere komne vores Subskribenter for Øre, længe før de saa „Stjernen“ ihænde. Paa den anden Side finde vi det ikke hensigtsvarende at opfrage alt saadant, som, forsaavidt det ikke angaar Tidernes Tegn, ikke henhører til et religiøst Organ som dette, der er grundet paa at veilede, opholde og opmunstre vores Søskende, som allerede have sluttet Pagt med Herren, til at vandre i Hellighed og Renhed for ham deres Skaber og Opholder; tillige er det bestemt til et Vidnesbyrd for vore Venner, der læse det, at de deraf kunnen have Anledning til at blive befjendte med vores Religions Principer og Lærdomme, og erholde den fornødne Kundstab og Oplysning om hvad de skulle gjøre for paa den store Negnstabsdag at staa frelest i Gud vor Faders Nige.

Denne „Stjerne“ er beregnet paa at give de Hellige Raad, Lærdomme og Veiledninger i baade timelig og aandelig Henseende, og at Enhver bør være lydig til dette Evangelium, som Herren har aabenbaret til Jorden i disse Dage, og hvordan de, der have vist Lydighed til samme, skulle leve her i Verden for at opnaa en evig Lykke og Belsignelse i den tilkommende. Om endsijsont denne „Stjerne“ er ensformig i sit Slags, saa veed vi Alle, at enhver Stjerne er ensformig og beholder den samme Glans næsten altid, saaledes, at om den end er ensformig, saa svarer den alligevel til sit Navn. Enkelte af vores største Astronomer have fundet ved de mest noiagtige Observationer, at der kun er ganste saa Stjerner, der forandre deres Glans og Størrelse for det menneskelige Øje. Vi kunde ønske, at vor „Stjerne“ i al sin Simpelhed maatte være lig den Stjerne, der lyste over Stalden, og visse dem Beien til Jesum Kristum, som ønskede at tilbede ham, og Hensigten for dens Udbredelse vilde være opnaaet.

Kjære Læsere, vær ikke ligeuglydig for Eders egen dyrebare Sjæls Frelse, men gjor som Paulus siger: „Undersog Alt og behold det Bedste“. Vort Ønske er, at de Taler, som vore Profeter og Apostler holde hjemme i Zion, der alle indeholder guddommelige Raad og Veiledninger, og som vi oversætte og publicere, maatte

vere til Gavn og Oplysning for Menneskeheden, saaledes at de lunde saa en levende Interesse for Sandheden og vise Lydighed til det Evangelium, som vi forlynde i disse Dage.

Præsidentstabet i Zion gjor altid Opsordring til de Hellige derhjemme om at være sparsomme og ikke forglemme deres Søsrende, som endnu sulle i Nod og Trængsel i fremmebe Lande, men at de bor bidrage sit og bruge endel af de Besignelser og Gaver, som vor Gud har tilføjet dem, til de fattige Troendes Udfrielse fra Babylon. Disse hærlige Opsordringer stræbe de Hellige altid at efterkomme. De bruge alle deres Kræfter og Evner for at fortjene Midler til at udfri deres Familier, Slægt og Venner; og man kan ofte se, at mange af dem, endskjont de i Almindelighed tjene meget mere, end de kunne behøve til deres timelige Ophold, fornægte sig selv alle Livets Goder for at spare Penge til deres Søsrendes Emigration, og dette skulde være et Eksempel, som de Hellige her i disse Lande burde efterfolge. De burde ikke være ligegeyldige og overlade til deres Søsrende, som alerede ere hjemme, at arbeide for deres Udfrielse, men være flittige og sparsomme. Enhver skulde gjøre hvad han lunde for at spare Penge til sin Emigration. De Hellige burde fornægte sig selv saa meget som muligt i alle Ting; de skulde søge at undvære saadanne Gjenstande, som ikke ere absolut nødvendige, og de Penge, som de derved kunne lægge tilside fra Tid til anden, ville en god Dag bidrage til deres Udfrielse. Dersom vores Søsrende ikke kunne fornægte sig lidt af Verdens Goder, medens de ere i Babylon, saa vil det ikke gaa dem stort bedre, naar de engang komme hjem; thi har man vænnet sig til at være odsel her, saa er det en Vane, som ikke er saa god at aflægge, naar man kommer hjem. Og alle Vaner, hvad enten de ere af det ene eller det andet Slags, maa aflægges, forend vi kunne være værdige til at indkomme i Guds Rige. Dersom Søsrende, søger at være flittige og sparsomme, brug alle de Evner og Kræfter, som Herren har tildelt Eder, til at arbeide for Guds Riges Opbyggelse og Eders egen Forlosning; og I ville være nashængige og føle en indre Tilfredshed i Eders Hjerte over, at I, ved at bruge de Talenter, som Herren har givet Eder, have været i stand til ved Eders egne Midler at komme hjem til vort fælles Indsamlingssted. Og ikke det alene, men efter at være komne hjem, ville I paa ny begynde at arbeide, ville I paa ny fornægte Eder forstjellige verdslige Goder blot for at have den Glæde at udfri Eders Forældre, Slægtinge og Venner, der ere forbundne med Eder i Evangeliets Baand; og dette vilde ikke falde Eder tungt, dersom I alerede her i Afspredelsen havde vænnet Eder til at astaa fra Fornoielse, Stads og en hel Del Artikler, der ikke være absolut nødvendige til at op holde Eders timelige Existens.

Lev Eders Religion og gjor mod Andre, hvad I ville de skulle gjøre mod Eder. Aflæg saa meget som mulig alle de Svagheder og Skriveligheder, der ere tilbørlige til at hænge ved Eder. Vore Brødre, som ere hengivne til at roge Tobak og nyde spirituose Drifte, formane vi i al Kærlighed til at bekæmpe sig selv og astaa fra disse Laster; thi baade Tobak og Spiritus ere sterke Giftstofe, der slove Sandserne og nedbryde baade Land og Legeme. En saadan Nydelse er ikke mere eller mindre end en flyg Vane og Last, som enhver Sidste-Dags Hellig bor lægge tilside og i alle Maader fly. „Men,” siger Mange, „Herren har slæbt baade Tobakken og Spiritusen, hvorfor skulle da ikke Menneskene nyde disse Ting?” Her-

ren har ståbt Utting til sin Bestemmelse og til sit Brug. Tobakken er et Læge-middel for forskjellige Sygdomme og især for sygt Kvaeg, og den blev først almindelig vedkendt og udbredt i det femtende og sextende Aarhundrede. Søfolk tilligemed de katholiske Geistlige i Rom vare de første, som smusede og rog Tobak. Spiritus er ogsaa en Medicin og har aldrig været nogen almindelig Dris førend nu i de sidste halvandet hundrede Aar. Kom ihu at afstaa fra alle saadanne Ting, der ville fornede istedetfor at opføre Eder hos Gud, og naar I komme hjem til Zion, da ville I blive agtede og anseede af Eders Søstrende og Herrens bemyndigede Ejere, der ere satte til at være Eders Beilede. I ville sole Eder lykkelige og vel-signede i Udførelsen af Eders Kalds Pligter og aldrig savne eller nære den ringeste Tanke med Hensyn til de stygge Vaner, som I forhen paa Grund af Eders Svaghed vare hengivne til.

Korrespondance.

Queentown den 4. Septbr. 1872.

Præsident K. Peterson.

Kjære Broder.

Med Taknemlighed til vor fælles Fader, under hvis almægtige Haand vi ere sorte over det mægtige Dyb saavel som gjennem det sjonne England, bemytter jeg Leiligheden til at tilmelde Dem lidt angaaende vor Reise.

Den første Dag begyndte, som De veed, meget godt, og vi glædede os Alle i Haabet om en hurtig Overreise, og dette slog heller ikke feil. Ikke des mindre Lørdag og Nat til Søndag havde vi haardt Veir, og vi lede Allesammen mere eller mindre af Soshyge.

Vore Søstrende have bevaret en ros-værdig Taalmodighed under de mindre gunstige Omstændigheder, som ere uund-gaaelige paa en saadan Reise, og naar dertil soies, at vi havde Kreaturer ombord, hvorfra endel Haar ere dode paa Grund af Stibets Slingring, saa glæder det mig at sige, at Alle have vist sig glade ved Tanken om snart at komme hjem og have

gjenfældigen opmuntret og hjulpet hverandre. Jeg kan give Brodrene Thomassen og Andersen det Vidnesbyrd, at de have været meget flinke og nidljære i at drage Omisorg for de Hellige. Jeg har som Folge af Soshyge kun gjort lidt.

Kaptain King tilligemed de øvrige Befalingsmænd have været meget forekommende mod os paa Reisen til England.

Vi ere nu indssibede paa Dampssibet „Minnesota“, som stal føre os over Atlanterhavet. I Liverpool blev vi forenede med flere af vores engelske Søstrende, som ogsaa skulle drage til Zion. Eldste George Wilken er vor Præsident, forvrigt ere vi Standanaver organiserede som da vi forlod Kjøbenhavn. Flere af de ældre Søstrende have holdt sig tappert mod Soshygen. Vi have flere Emigranter ombord, som ikke tilhøre vort Samfund; de ere i den anden Ende paa Stibet; og medens vi synge, bede eller holde Forsamlinger, kan man høre dem bande, sværge, blaas eller eve andet Spektakel, dette er god Orden og Fremgangsmaade iblandt Folk, som salde sig selv Kristine.

I Haab om en lykkelig Reise og med Tænemlighed til Dem for al Deres Godhed og Tillid til mig, medens jeg har arbeidet under Deres vise Ledelse, og en flittig Hilsen til Brødrene paa Kontoret, tegner jeg mig

Deres forbundne Broder i Bagten
Chr. Madsen.

Queenstown i Irland d. 4de Septbr.
1872.

Præsident K. Petersen.

Kjære Broder.

Vi ankom i det deilige Solstun til Hull Kl. 4 Mandag Eftermiddag. Al Søsge er nu overstaaet, og Alle Ansigter straale af Henrykelse over atter at stue den gronne Jord.

Kl. 10 om Aftenen gik vi først i Land og begav os op til Mr. Lazarus's Hotel, hvor vi fik god varm Suppe, deiligt frist Hvedebrod, Smør og Æthe, hvilket gjorde Alle godt efter den strænge Sotur. Alle udtalte ogsaa deres Tilsreds-hed, hvilket glædede os meget at høre. Kl. 1 begav vi os atter, marscherende

gjennem Gaderne i lang Procession, til et Dampstib, der bragte os til Fernbanen. Vi havde rummelig Plads i Vognene og efter 8 Timers Kjørsel ankom vi velbeholdne til Liverpool Kl. 11 om Førmidagen. Søstrene kjørte i Omnibusser strax til det store Dampstib „Minnesota“, medens Brødrene arbeidede med Losning og Ladning af Godset. Om Aftenen Kl. 9 gik vi ombord og sov om Natten, hvor vi bedst kunde. I Førmidags kom der lidt bedre Orden i Tingene, og Kl. 1 idag afgik vi fra Liverpool. Seiladsen her til er foregaet i smukt Veir, og Alle føle sig vel. Vi ere blevne behandlede artigt og høfligt allevegne paa Reisen, og man har gjort for os hvad man med Vilighed kan foruds.

Da Broder Chr. Madsen striver til Dem om Sager, der vedkomme Forretningerne, vil jeg ikke op holde mig derved, men slutte disse Hastværkslinier med venlig Hilsen fra Brødrene og alle Emigranterne, og selv vil jeg takke Dem for al udvist Venlighed og Behagelighed, som er blevet mig tildel under mit sidste Aars Ophold i Kjøbenhavn.

Deres Broder i Evangeliet
P. O. Thomaßen.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor.“)

(Fortsat fra Side 366.)

Aarvaagenhed var nødvendig for at forebygge de Undes Planer og Svig, som de stadig ponsede paa for at forstyrre de Hellige og Herrens Værk. Præsident Young var paa sin Post. Han gjennem-

stuede alle deres Snarer og var tilligemed Brødrene aldeles utrættelig i at forsvarer den kristelige Fløk, som var sat under hans Ledelse. Han revsede øffentlig de civile Autoriteter i Staden for Mangl

paa Energi i Udsorelsen af deres Pligter, dadlede Forældrene, fordi de ikke holdt Tilsyn med sine Born, og holdt dem inde af Gaden om Natten; han sagde til Folket, at dersom de ikke forsøgte at sætte en Stopper for al den Ryggesloshed og Usædelighed, alt det Tyveri, den Banden og den Udstjænkning af berusende Drikke, som deres Fjender praktiserede i deres Midte, da vilde alle disse Onder oprylle dem, og de Hellige vilde blive nedsagede til at forlade Nauvoo, forinden de havde udført de Ting, som Herren havde besat let dem. Denne ligefremme Advarsel havde en god Virkning. De Hellige søgte at efterkomme denne velmente Formaning i alle Henseender; de holdt sharp Kontrol over deres Familier og beherskede sig selv i alle Maader; de søgte at udrydde alle Onder og opretholde den almindelige Orden i Staden.

I Begyndelsen af Januar 1845 blev endel Eldster bestilkede til at gjøre nogle korte Missioner til Staten Illinois og Iowa Territorium, for at forsøge paa at fuldkaste deres Fjenders onde Hensigter og Planer, som gik ud paa at stabe en almindelig Uvillie blandt Folket mod de Hellige. Vi have ovenfor gjort Hentydning til de falske Rapporter, som vare satte i Sirkulation om Folket i Nauvoo, og som vare publiserede i flere af Landets Aviser. Disse falske Nygter bragte Mange til at tro, at de Hellige vare et ryggeslost og ugadeligt Folk, der i alle Maader var værd den Spot, Haan og Foragt, som de maatte doie. Største Parten af Folket, der boede i de omkringliggende Territorier, havde ikke den mindste Anledning til at faa Sandheden at vide angaaende de Sidste-Dages Hellige. Eldsterne, der blevet udsendte, kunde maaske rette paa denne Misforståelse og udrydde nogle af de Fordomme, som Folket nærede mod deres Samsfund. Paa samme

Tid havde de Leilighed til at give Enhver, som de kom i Berorelse med, korrekte Oplysninger med Hensyn til de Helliges Motiver og Levevis, og paa denne Maade maaske forpurre Pobelens Planer og onde Hensigter.

Omtrent paa samme Tide som Eldsterne blevet kaldte til denne Mission, blev en Epistel publiseret af de tolv Apostler; den blev sendt ud til de forskellige Missioner i hele Verden og gjennemstrommedes af en god Mand; den gav en oplivende Beretning angaaende Templet og de Forventninger, man nærede om at faa en Del af det særdig til den kommende Host, saa de Hellige kunde begynde at anuamme deres Begavelser. Den indeholdt ogsaa en Opsordring angaaende de Hellige, som vare paa fremmede Steder og i fremmede Lande, der onskede at deltage saavel i Arbeidet som i Besig-nelserne ved Templets Opsorelse. Alle unge og kraftige Mænd, der vilde være behjælpelige med dette Arbeide, blevet opfordrede til at komme til Nauvoo og forblive der under Sommerens Løb. Enhver maatte soge at forstasse sig selv Midler til sit Ophold, og de, som vare i Besiddelse af Heste, Vogne, Kreature, Metaller, Olie, Maling og Bærkto, blevet anmodede om at bringe det Altsammen med sig; Andre derimod, som boede i den umiddelbare Nærhed af Nauvoo, blevet tilslagte at bringe Mad med sig og op holde baade sig selv og Andre under Tempelarbeidet.

Kirkens forskellige Grene blevet opfordrede til at indsende alle de Midler, de kunde affe. Ligeledes hentydede Epistelen til, hvor vigtigt det var for de Sidste-Dages Hellige at betale deres Tiende og være forsigtige med deres Penge og ikke overlade dem i de mange Bedrageres Hænder, der omgav dem paa alle Sider. Enhver stulde, dersom han havde

Midler, henvætte disse til en eller anden sikkert Agent, der havde krislig Fuldmagt fra Apostlerne. Denne Epistel var af stort Værd og meget gavnlig for de Hellige, isærdeleshed de, som endnu ikke vare ankomne til Nauvoo. Den opmunstrede, oplyste og belærtte dem og var deres Maadgiver i alle Omstændigheder.

De Halvsjældsfinsdøbyses Kvorum havde opført en meget god Bygning, i hvilken de Hellige holdt deres Församlinger. En Konserthall blev ogsaa oprettet i det Dine med at uddanne deres Musik. En Sal i Profeten Josephs Hus var det eneste Församlingslokale, som de havde, for disse Bygninger blev fuldendte. Hoipræsterne mente, de vare saa talrige, at det var af stor Vigtighed for dem at have et Lokale til deres eget Brug; men ved deres Sammenkomst den 26de Januar 1845 foreslog Præsident Young, at de, istedetfor at bygge et Lokale til deres egen Usbenyttelse, burde afgive deres Midler til Fuldforelsen af Templets øverste Del, i hvilken de kunde modtage deres Begavelser. Dette Förlag blev enstemmig vedtaget.

Staten Nauvoos Haandsætning var i alle Henseender meget liberal; den sikrede enhver Borger, som stod under dens Jurisdiktion, Beskyttelse mod alle Pobelkomplotter og Urostiftere. Den var bevilget af den lovgivende Församling i Staten Illinois, for Pobelhobene sit Overherredommet i Nauvoo og paa den Tid, da det ikke blev betragtet som nogen Forbrydelse at vise de Sidste-Dages Hellige den samme Retfærdighed og tilstaa dem de samme Rettigheder, som tilkom enhver amerikansk Borger. En af Paragraferne i Haandsætningen lod som følger:

„Statens Maad besuldmægtiges herved til at handle, bestemme og udføre alle Handlinger, som ikke ligefrem ere stridende mod Statens Konstitution eller de forenede

Staters Bestemmelse og gjøre Alt, som det finder er nødvendigt for at opretholde Fred og Sikkerhed i bemeldte By.“

Med denne Myndighed udgav Naadet en Bestemmelse for at forebygge, at Byens Borgere ikke blev indviklede i ulovlige Processer. Dersom Nogen troede, han var ulovlig anklaget, eller at hans Sag ikke blev lovmæssig behandlet, saa kunde han gennem denne Bestemmelse appellere til habeas corpus (en engelsk Rettergangslov), hvor han vilde erholde den Ret, han tilkom. Denne Bestemmelse viste sig at være nyttig, da Rettens Haandhævere sogte paa en ulovlig Maade at arrestere Profeten Joseph Smith og bringe ham til Missouri. Med den Myndighed, som Haandsætningen bevilgede Statsautoriteterne, fremstod disse og bevidnede, at denne Handling var aldeles lovlos og ugyldig, at Anklagen og Arrestationen kun var grundet paa Had og var ikke mindste Slin af Retfærdighed; tillige at hans Anklagere vare bestemte paa, uden at tage mindste Hensyn til Lov og Ret at betage ham hans Frihed, ja maaske hans Liv. Efter at Joseph havde været under et retfærdigt Forhor, blev han sat i Frihed, og alle hans Fjender stode bestjæmmede.

Dette forbirrede deres Følelser. At dræbe de Hellige, at bringe dem i Fængsel, at forfolge dem og gjøre dem alt det Onde de kunde udtenke, havde været deres Fornoelse i mange Aar. De havde udført alle disse onde Handlinger ustrafset, men nu blev de forhindrede i en Del af deres Ugjerninger og onde Hensigter. Nauvoo havde en Haandsætning, Lov og Autoriteter, som overholdt Ret og Retfærdighed og var en god Skillevej mellem disse ryggesløse, ondskabsfulde Ummennesker og deres Øffre.

(Fortsættes).

Blandinger.

Kong Carl den Temtendes Død. H. Maj. Kong Carl den Temtende af Sverig og Norge er, som maaske allerede vore Læsere bekjendt, afgaaet ved Doden i Malmø Onsdagen den 18de September.

Dette Budstab kom efter de sidste Telegrammer ikke uventet, men indtil disse begyndte at indløbe, anede Ingen, at Faren var saa overhøengende. Vi vidste her, at da man brød op fra Nachen med den syge Konge, der ikke vilde følge Lægernes Raad om at tilbringe Vinteren i et sydligere Klima, men bestandig holdt paa at ville hjem til Ulrikssdal, gik Lægernes Forhaabninger kun ud paa at bringe ham le-vende til Stockholm. Han skulle ikke naa denne sin elstede Hovedstad, men døde han end paa det Sted, han først betraadte efter Overreisen fra Tyskland, var det dog paa svensk Jord. Kong Carl er død i sine bedste Aar, kun 46 Aar gammel.

Carl den Temtende besteg Thronen den 8de Juli 1859, efter sin Fader, Kong Oscars Dod. I de forenede Rigers Forholde er der foregaaet en betydelig Udvikling under hans Regjering. Kongens Bestræbelser for at knytte Sverig og Norge nærmere til hinanden ere ikke blevne kcone med Held. Det Forslag til en Revision af Unionsakten, som paa hans Foranledning udarbeides af en Fællesskommission af Delegerede fra begge Lande, vandt ingen Tilslutning, og efter at være forkastet af Storthinget, blev det ogsaa forkastet af den svenske Rigsdag. Ved Indsætelsen af aarlige Storthing er der derimod foregaaet en vigtig Forandring i Norges konstitutionelle Maskineri, som tillige har den Betydning, at der herved er tilveiebragt en større Ensartethed med Sverig og derved staabt Muligheden for en lettere Samvirken mellem de to Ringers Repræsentationer.

Ligeoverfor Danmark nærede Kong Carl altid de hjerteligste Følelser, og det danske Folk modtager dersor ogsaa Budstabet om hans Død med den vemonige Deltagelse, som Overbevisningen om at have mistet en Ven, der sollte varmt og oprigtigt for Alt, hvad der var dem dyrebart, nødvendig maa fremkalde. Et hjerteligt Venstab knyttede ham og Frederik den Syvende sammen, og det syntes at skulle være et Symbol for de tre Ringers endrægtige Opræden under den dans-tysk Krig. En Alliance var nær ved at blive affluttet, men paa Grund af Frederik den Svendes Dod blev der en Standning i Forhandlingerne, som aldeles hendede under Vinterens Løb.

Paa en anden Maade kom dog Kong Carl til at bidrage til at knytte de tre Folk sammen, idet hans Datter og eneste Barn, Kronprinsesse Lovisa, ægtede Kronprins Frederik; thi skjont syfstelige Familiesorbindelser i vore Dage i Regelen have saare Lidt at sige paa Realpolitikens Omraade, har en Forbindelse, der som denne er et lykkeligt Udtryk for Folkenes sympatetistiske Følelser, dog altid sin Betydning for deres Forhold til hinanden indbyrdes.

Kong Carl var en hoitbegavet Natur. Han besad et aabent Blik for det Skjonne og Undefulde i Livet. Der var i hans Karakter Noget, som stemmede vel med det lette og livsglade i den svenske Følelskaracter. Han elstede Kunst og Poesi; som Maler drev han det vidt som Dilettant; hans Digte ere oversatte i flere fremmede Sprog og gjennemstrommes af en varm Lyrik.

Budskabet om hans Død er blevet modtaget helt anderledes i Danmark, end Budskabet om en fremmed Fyrstes Død bliver det i andre Lande. Men vi føle ogsaa en særegen sympathetisk Interesse for den, der nu i denne alvorfulde Stund faldes til hans Efterfolger, den tidligere Hertug af Østergötland, nu Hr. Maj. Kong Oscar den Anden. Ogsaa han bestiger Sveriges og Norges Throne som en Fyrste, der giver sit Rige store Lust, og vi her i Danmark kjende Sveriges nuværende Konge saa vel, at vi med alle de gode Ønsker, som sendes ham fra Brodersolkene, kunne forbinde tillidsfulde Forhaabninger om, at hans Kongeregierung maa blive til Ære og til Lykke for hans Lande og til Held for alle Nordens dyrebare Interesser.

Carl den Femtendes Jordeserdt. Det storartede og høitidelige Ligtog, som i Mandag Morgen ledssagede de jordiske Levninger af den afdøde Konge fra Landshøvdingesresidenten til Jernbanen, var ifolge „Syds. Dgl.“ det eiendumeligste og mest gribende Stuespil af denne Art, hvortil Malmo nogensinde har været Bidue. Allerede tidlig paa Morgenen vare Skarer af Folk i Bevægelse; Kl. 7 opmarscherede de derværende Eskadroner af Husarregimentet „Carls XV.“ af hvilke nogle til Hest, og nogle Kompagnier af det sydkaanske Infanteri paa Stortorvet, og en militær Kordon blev dragen fra Residensen langs den nordre Side af Torvet, gjennem Østre Havnegade over Fisketorvet, Havnbroen og Jernbanetorvet til Stationsbygningen, betegnende den Bei, som Ligtoget vilde tage.

Omtrent Kl. 8 samledes Korporationer og Foreninger baade i den øverste og den underste Etages Sale i Raadhuset, som var smykket med skandinaviske Flag paa halv Stang. Imidlertid strømmede Folk, trods det netop da stærke Neguveir, ind paa Torvet og besatte alle Punkter, som Toget skulle passere. Alle Butikker vare lukkede, alt Arbeide hvilede, al Bedrift var standset. Ved Landshøvdingens Bolig indfandt sig lidt efter lidt Høffunktionærerne og de civile og militære Notabiliteter; omtrent Kl. 8½ ankom Kronprinsen af Danmark med Prinserne Hans og Vilhelm, som samme Morgen vare ankomne fra København og næsten samtidig indtraf Hertugen af Dalarne. Strax efter blev den kongelige Kiste baaren ud, og Toget begyndte at sætte sig i Bevægelse. Forst kom en Afdeling af Husarregimentet tilsøs med Musikkorpset, som udførte en Sorgemarsch; derefter fulgte Kisten, overdækket af en Hermelinslaabe og et guldbroderet Purpurteppe med Kronen overst paa Caaget; den bares af den afdøde Konges Stab og Oberster af forskjellige Regimenter. Nærmest ved Kisten bares Husarregimentets florbehængte Standarter, og derefter fulgte Kronprinsen af Danmark og Hertugen af Dalarne, Prinserne Hans og Vilhelm i Spidsen for en stor og glimrende Førsamling af høiere og lavere Officerer samt høiere civile Embedsmænd.

Fra flere af Husene paa Torvet og i Havnegaden vare Flag paa halv Stang udhængte, og vinduerne vare tæt besatte af Damer, som kastede Blomster ned over Kisten. Klokken lidt over ni kom Toget til Stationen, hvor Kisten strax overslyttedes paa den særlig dertil indrettede Vogn. Da den var blevet stillet paa Katafalken i Vognen, samledes alle de tilstedeværende Notabiliteter der og tog i Tausched Afted med det hensmuelende Kongestov. Kronprinsen af Danmark var den sidste, som steg ned fra Vognen, der nu besattes af en Wresvagt. Signalet lod, alle

Hoveder blottedes, og langsomt og stille rullede Sørgetoget afsted, i lang Tid fulgt af de Omstaendes Blik.

Kong Oscar den Andre's Valgsprog. De Ord, som Kongen i Lordags udtalte i Statsraadet, varre følgende: „I Lighed med mine ædle Forængere har ogsaa jeg besluttet at antage et Valgsprog. Dybt overtydet om, at de Kongekroner, jeg har overtaget i Arv, ikke ere givne mig blot til ydre Glans, veed og erkender jeg endmøre, at mit ansvarfulde Kalb, paa hvilket Kronen er et Sindbillede, er blevet mig paalagt for at befordre Brødrefolkene's Vel. Være disse Ord mit Valgsprog. Være de et Udtryk af min varme Kjærlighed til de to af min Stamsader forenede Folk, hvis Lykke skal være mit høieste jordiske Maal. Være de ogsaa den Grundtanke, som med Guds Hjælp skal finde Udtryk i mine Handlinger som Sveriges og Norges Konge.“

Notits.

Det er os en Glæde at kunne meddele vore Søskende og Venner, at det Kompagni af Hellige, som afreiste hers fra København den 30te August sidstleden, ankom lykkelig og vel til New York den 16de September og ere forhaabentlig nu i god Behold hjemme i Zion.

F n d h o l d .

Side.		Side.	
Tale af Præsident Brigham Young	1.	Lidt af vor Kirkes Historie	11.
Nedaktionens Bemærkninger	8.	Blandinger	14.
Korrespondance.	10.		

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og saaes paa Kontoret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle Kongelige Postkontorer.

København.

Udgivet og forlagt af Knud Petersen.

Trykt hos F. E. Bording.